

Joh.14,1-11

2.Mos.3,1-7.10-14

Ap.G.4,7-12 (el. Hebr.4,14-16)

3.s.e.påske, den 22.4.2018

Herlev

901 422 334 52 448 192 (alterg) 7

Det sidste års tid er der er ord, som går igen i nyheder, aviser og på de sociale medier: fakenews.

Det er nyheder, som giver sig ud for at være sande og vigtige informationer, men som er falske. Det er falske nyheder, der er beregnet til at vildlede folk. Folk tror på dem.

Vi søger alle steder for at finde ud af, hvad der er sandheden. Nogle af den gamle skole læser i bøger og leksika. Andre googler for at finde ud af, hvad der er rigtigt om den og den ting eller person.

Vi har alle brug for at lære sandheden at kende. Det gælder de børn og unge, der går i skole eller skal til eksamen. Det er vigtigt at vide, hvad der er sandt eller forkert. Det gælder dem, der skal træffe afgørelser i retssale - hvad enten det er dommere eller nævninge. Det gælder os alle. Vi har brug for at finde ud af, hvad der er op og ned på forskellige emner og sager.

Hvis vi har problemer med bilen, spørger vi en mekaniker og ikke en tandlæge. Hvis vi har ondt i armen eller benet, så går vi til en læge og ikke til en politiker.

Vi ved, hvor vi skal henvende os for at få svar på vore forskellige problemer. Vi ved som regel, hvor vi finder sandheden.

Det er også vigtigt, at vi ved, hvor vi kan finde sandheden, når det gælder livets store spørgsmål. Så må vi gå til ham, som har givet os livet og som har givet os sit eget ord, som vi har i Bibelen.

Det, Jesus i dag siger til os, er, at sandhed egentlig ikke er et spørgsmål om holdninger, men om en person. HAN er selv sandheden. Jesus Kristus er ikke bare en sandhed mellem andre sandheder. Han er SANDHEDEN.

Vi hørte før noget fra den sidste aften, Jesus var sammen med sine disciple. Jesus ved godt, at han næste dag skal dømmes til døden og opstå igen, som vi lige har fejret det her i påsken.

Han ved også, at hans venner vil blive meget kede af det, når han dør på korset og bliver lagt i gravhulen.

Jesus har omsorg for os mennesker. Han tager sig af os, som en trofast hyrde tager sig af sine dyr.

I dag viser han over for sine disciple, hvad det betyder. Jesus trøster dem på forhånd. Jesus understreger, at selv om han skal dø, så behøver de ikke fortvivle. De skal være klar over, at han går hjem til sin Far i Himlen. Jesus ved, at han skal opstå igen og senere fare tilbage til sin Far i Himlen.

Der er flere grunde til det. Den første grund er, at han skal modtage magt og herlighed af sin Far i Himlen, fordi han har sejret over døden for os.

Det vender vi tilbage til om kort tid, når vi skal fejre Kristi Himmelfarts dag.

Den anden grund til, at Jesus vender tilbage til sin Far i Himlen, er, at han skal gøre en plads klar til os.

Det gælder ikke kun disciplene. Det gælder også os, som er her i dag - os, der er døbt til at høre Jesus Kristus til og som tror på ham og hans far i Himlen. Jesus vil også gøre en plads parat til dig.

Hvis der er statsbesøg i et land, så kommer der i god tid embedsmænd på besøg for at undersøge, om alt er parat. Det kan være hotelophold, program for besøget, rejseruter og meget andet.

Jesus tager i forvejen hjem til sin Far i Himlen for at gøre alt parat til, at vi kommer engang.

Han lover, at han nok skal sørge for, at der er plads nok. Der er ingen af dem, der hører ham til, som bliver hjemløse eller lukket ude.

Vi har et håb for evigheden, fordi Jesus Kristus - vores bror og frelser - Guds Søn - er gået forud for os.

Da Luther stod ved rigsdagen i Worms i 1521, blev han forhørt af kardinal Cajetan. Luther blev erklæret fredløs i hele det tysk-romerske kejserrige. Det betød, at enhver, der mødte Luther, havde lov til at slå ham ihjel. Cajetan spurgte Luther: I hele det tysk-romerske kejserrige skal der ikke findes den mindste plads til dig. Hvor vil du så være? Da svarede Luther roligt: I himlen.

Luther lod sig ikke rokke af en katolsk kardinal eller kejseren. Han stod fast og var klar over, at det kunne koste ham livet, men så vidste han, at Jesus havde sikret ham en plads i himlen.

Vi må også have en glæde over, at Jesus har gjort en plads parat til os, når vi engang skal forlade denne jord. Vi må glæde os til fremtiden sammen med Gud, samtidig med, at vi glæder os over nutiden sammen med alle de mennesker, vi holder af og kan være noget for.

Vi kan være trygge, fordi vi ved, at det er Jesus, der har fortalt os det. Det er ham, der selv stod inde for det med sit liv. Han gav sit liv, for at vi skal leve sammen med ham - i dag og alle dage. Han er værd at stole på. Han er vejen og sandheden og livet.

Det er et af de bibelvers, der ofte bruges til konfirmander, når de står på deres store dag ved alteret i kirken. Jesus sagde: Jeg er vejen og sandheden og livet.

Der findes mange veje: grusveje, landeveje, motorveje, genveje, omveje osv. Men det gælder for os om at følge Jesus, som er vejen. Ikke en vej mellem mange andre veje. Men *vejen*.

Det kan godt være, at ordsproget siger, at alle veje fører til Rom, men det er ikke rigtigt, at alle veje fører til himlen. Det er kun ham, som selv er vejen, der kan lede os til himlen. Han er nemlig ét med Gud selv. Jesus er Gud, der er kommet til os for at skabe bro mellem Gud.

I den første tekstlæsning hørte vi om Moses ved den brændende tornebusk. Moses blev kaldet af Gud til en stor opgave. Han skulle føre sit folk ud af Egypten, hvor de var slaver.

Moses var klar over, at det var en meget vanskelig opgave. Det var i hvert fald helt nødvendigt for ham at vide, hvem Gud var og hvad han hed.

I Mellemøsten betød en persons navn rigtig meget. Det sker også i dag, at der er kommende forældre, der har forskellige forslag til navne til det barn, de venter. Men det er først efter at barnet er født, at de beslutter sig for det navn, som barnet skal have.

Et navn hører ofte sammen med barnets personlighed og væsen - det gjorde det i hvert fald i det gamle Israel.

Guds navn siger også noget om, hvem Gud er. Det er et udtryk for, hvordan Gud handler.

Moses havde brug for at kende Guds navn, når han skulle gå til sit folk og til egypterne. Og Gud svarer ham fra den brændende tornebusk: *Jeg er den, jeg er.*

Vi har svært ved at forstå, at JEG ER er et navn, men navnet viser os noget om Gud. Han er den, der altid er, altid har været og altid vil være. Og så må vi glæde os over, at han vil være vores Gud og frelser.

Når Moses og andre brugte Guds navn, sagde de ikke *Jeg Er*, men *Han Er*. Guds navn bliver skrevet med de fire hebraiske bogstaver - JHVH - der er bag på den hvide messehagel, som jeg brugte i begyndelsen af gudstjenesten og som jeg også bruger ved altergangen.

Det vigtigste for os er ikke at vide, om Guds navn udtales Jahve eller Jehova. Det vigtigste er, at vi kender Gud og hans søn, Jesus Kristus - for det er ved at kende Faderen og Sønnen, at vi får Helligånden og dermed det evige liv, som Gud vil give os.

Når Jesus siger: Jeg er vejen og sandheden og livet, så henviser han til det *jeg er*, som er Guds navn.

Han er den, der kom fra Gud og byggede bro mellem Gud og os. Han er og han var og han kommer. Han vil komme til os i dag og være os nær i hverdagen. Han vil gå foran os og bære os. Han omslutter os både forfra og bagfra. Jesus vil også komme igen og hente os hjem til sig.

Begge dele - både hjælpen og trøsten i dag og håbet om en plads i himlen - vil vi glæde os over og tage med hjem denne søndag.

Må det blive til trøst for os alle, så påskens glæde kan fylde os hver eneste dag.
Amen